

Az Idősek világnapja alkalmából idén már 18. alkalommal rendezett ünnepséget a Nyugdíjasok Heves Megyei Szövetsége. A szépkorúakat Szabó Róbert, a Heves Megyei Közgyűlés elnöke is köszöntötte.

"Tisztelt Ünneplők, tisztelt Ünnepeltek!

Szépkorúakat köszönteni, ünnepelni, feléjük, Önök felé tiszteletünket kifejezni felemelő érzés. Bevallom, számomra évről-évre az egyik legkedvesebb ünnep ez a mai, hiszen amikor egy ekkora helyiséget, ilyen sokan, ilyen sok szeretteljes pillantás, ölelés, kézfogás és köszöntés melegében tölthetünk meg, az bizony ritka pillanat. Ekkor újra érezhetjük azt, - amit sajnos a mindennapokban már egyre kevesebb alkalommal, - hogy nemzetünk, országunk és megyénk egy olyan közösség, ahol a tiszteletnek, a szépnek, a becsületnek méltó helye van.

Ez az ünnepség nagyszerű alkalmat kínálhatna arra, hogy precízen, pontosan, részletesen elmondjam Önöknek mindazt, amit a Heves Megyei Önkormányzat tett az idős közösségekért, az idősügyért. Alkalmat adhatna arra, hogy beszámoljak arról, hogy mennyi pénzzel, milyen munkával vagy támogatással igyekeztünk az eltelt esztendőben segíteni Önöket. Ma azonban nem fogok erről beszélni, de higyjék el nekem, idén is minden lehetőségünket kihasználtuk az idős közösségek támogatására. Sőt, nyugodjanak is meg, mert ha nem így tennék, arra Marika néni azonnal felhívná a figyelmemet. Teljes joggal! És ezt a naprakész együttgondolkodást, együttműködést ezúton is szeretném neki megköszönni. Egy nagy tapsot is megérdemel

Bujdosóné Marika! Köszönöm!

Ha már az együttgondolkodást említettem, ezzel kapcsolatban szeretnék egy bejelentéssel élni. Egy előterjesztést fogok benyújtani a Megyei Közgyűlés felé, hogy díjaink körét egy elismeréssel bővítsük. A testület minden évben elismeri a kiemelkedő teljesítményeket mind a gazdasági, mind a sport vagy a területfejlesztés területén. Ezen megyei díjak körét fogjuk bővíteni a Szépkorúak Heves megyéért díjjal, melyet ünnepélyes keretek között a közgyűlés fog adományozni, annak a nyugdíjas korú magánszemélynek vagy nyugdíjas közösségnek, aki kiemelkedő teljesítményével, áldozatos közösségi munkájával példaként szolgálhat a Heves megyei emberek számára. A javaslattételben kulcsszerepet adunk az Idősügyi Tanács számára. Bízom benne, hogy ez a díj méltó elismeréssel szolgálhat azoknak a szépkorúaknak, akik fáradságot nem ismerve nap, mint nap példát mutatnak nekünk, és színesítik megyénk kulturális életét.

Ahogyan azt említettem, ma a továbbiakban nem a megyei önkormányzat és a közgyűlés szerepéről szeretnék Önöknek beszélni. Úgy gondolom, hogy ma egy jelentősebb kérdésről is szót kell ejtenünk.

Engedjék meg nekem, hogy ezúttal én is kérhessek Önöktől. Elsőként elnézést kérek. Elnézést azért, mert a következő pár percben kevésbé ünnepélyes leszek, sőt inkább borús gondolataimnak fogok hangot adni.

Másodsorban pedig figyelmet kérek Önöktől, mert most szükség van Önökre. Szükség, hiszen Önök közül sokan élő, túlélő tanúi a magyar történelem vészterhes és kegyetlen pillanatainak. Évszázadokon át, de akár csak néhány évtizeddel ezelőtt is a magyarok fegyverrel a kezükben küzdöttek a szabadságért, az igazságért. Védték a hazát. Magyarország most is védekezésre van kényszerítve. Most nem fegyverrel védekezünk, hanem egy demokratikus eszközzel, közös akaratnyilvánítással. Az szerencsés, hogy ez nem fog vért ontani, az viszont aggasztó, hogy talán épp ezért, de sokan nem is veszik komolyan a nemzetünkre, a megszokott mindennapjainkra leselkedő veszélyt. Komoly döntés előtt állunk, mi mindannyian. Ezért veszem a bátorságot, hogy ezen az ünnepen is az Önök figyelmét, segítségét kérjem.

Alapvetésekről és döntésekről szeretnék beszélni. A tiszteletről, a családról, közös örökségünkről és a tetteink helyességéről vagy helytelenségéről.

Ami a legfontosabb alapvetéseket illeti, közös, magyar történelmünkben soha nem volt az kérdés, vagy bármilyen vita alapja, hogy a tisztelet kit, kiket illet meg a családban, de annak sem, hogy a családnak mekkora jelentősége van az életünkben.

Soha nem volt vitánk azon sem, hogy azt a szépkorút, aki egész életét becsületes munkával töltötte, azt idős korában mi is megbecsüljük, a családban tiszteljük, élettapasztalatát elismerjük, tanácsait pedig elfogadjuk. Azt gondolom, ez a gondolkodás így helyes, és csak így helyes. Ez egy alapvetés.

Számunkra, keresztény magyar emberek számára az is alapvető, az sem volt soha kérdés, hogy a családban megbecsüljük az időseinket, udvariasak vagyunk asszonyainkkal és óvjuk gyermekeinket.

Tisztelt Ünnepeltek! Sajnos mára elérkeztünk olyan kérdésekhez, ahová talán nem akartunk soha. Olyan alapvetések helyességéről vagy helytelenségéről szól a közbeszéd, amik eddig soha nem voltak kérdések. Sem kettő, sem 20, sem 200 évvel ezelőtt.

A mindennapjainkat ma egy olyan kérdéskör tartja fogságban, egy olyan döntés előtt állunk, amit jó eséllyel fognak történelmi viszonylatban emlegetni leszármazottaink.

Arról szól a vita – és nemcsak Nyugat-Európában és Brüsszelben, - hanem itt hazánkban, településünkön vagy a családi asztalnál egyaránt, hogy mi a helyes döntés. Helyesen cselekszünk-e akkor, amikor védjük a kultúránkat, védjük a családunkat, védjük az ezeréves magyar életet és ellent mondunk egy brüsszeli javaslatnak a bevándorlók kényszerbetelepítéséről.

Azon elmélkednek sokan, hogy helyes-e kerítéssel védeni azt, ami a miénk.

Helyes-e megkérdezni idegenektől, hogy mi járatban jöttek ide felénk?

Vajon helyes-e a fejünket csóválnunk azokra, akik az asszonyokat nem veszik emberszámba.

Helyes dolog-e, hogy havonta több pénzt adnunk annak ellátására, aki 10 napja, hívatlanul él nálunk, mint a legtöbb nyugdíjasunknak?

Szerintem már a kérdések sem helyesek. Álláspontom szerint elődeink számára, a magyar történelem során ezek soha nem merültek volna fel valódi kérdésként.

Falun nőttem fel, a kertet mi bizony kerítéssel óvjuk a betolakodóktól. Gondolom, vagyunk ezzel így néhányan. Ha meghívásunkra vendég érkezett hozzánk, azt örömmel és tárt karokkal fogadtuk. Persze a vendégeink nem a kerítésen át érkeztek. Ha idegen jött, megkérdeztük tőle, mi járatban. Talán elfogadható ez a kérdés. Ha segítségre szorult valaki, segítettünk neki. Persze úgy, ahogyan az tőlünk telt, nem ahogyan neadjisten követelték tőlünk. Mert a segítséget nem lehet követelni.

Böjte Csaba szavait szeretném idézni: Mereven azt mondani, hogy hozzánk aztán senki se jöjjön be, az nem magyar emberhez méltó viselkedés. Ájultan hagyni, hogy bárki jöjjön és azt csináljon, amit akarjon, az is nagyon furcsa, beteges dolog. A házamon van egy ajtó, azon be lehet kopogni, ha beengedem be lehet jönni, de a vendégnek is méltónak kell lenni ehhez a fogadtatáshoz.

Böjte Csaba atya minden szavával egyet tudok érteni. Most, vasárnap nem arról döntünk, hogy mi márpedig senkit nem engedünk be az országba, mi magyarok senkin sem segítünk. Vasárnap arra mondhatunk nemet, hogy ostoba számok és statisztikák szerint fogadjunk olyan bevándorlókat, akik a mi akaratunk és kopogtatás nélkül jönnek. Olyanokat kényszerítenek ide, akiknek az idetelepítés akaratuk ellenére történik. Sőt, többnyire a mi akaratunk ellenére is. Jó eséllyel számtalan csalódott, egymásnak idegen, vagy akár egymásra dühös embernek kellene majd így együtt élnie faluszerte, városszerte. Ez rossz és veszélyes megoldás. Segítenünk kell, és segíteni is szeretnénk, de ott, ahol a baj van. Az nem jó megoldás, ha a bajt hozzuk ide. A jó megoldás az, ha a segítséget visszük oda, ahol szükség van. Arra kérem Önöket, vasárnap vegyenek részt a népszavazáson, és szavazzanak úgy, ahogyan a lelkiismeretük és a józan magyar logika diktálja.

Köszöntőm végén újra Fekete István szavaival szeretném kifejezni Önöknek gondolataimat,

érzéseimet. Nagyszerű írónk egyetlen mondatban eképp summázza az életet:

Egy ember addig él, amíg emlékeznek rá.

Tisztelt Ünneplők és Ünnepeltek!

A vasárnapi döntésünkre sokáig emlékezni fognak. Az idő múlhat, a szépség és a jóság, a szeretet és az igazság nem múlik el az évszázadokkal, nem múlik el az emberekkel.

Kívánom mindnyájuknak, hogy szeretteik mindennapjaiban és utódaik emlékeiben egyaránt megbecsült és méltó helyen ünnepeljék Önöket! Kívánom mindnyájuknak a meleg kályha békéjét és az ölelő család szeretetét!

Köszönöm, hogy meghallgattak, Isten éltesse Önöket!"

2016. szeptember 29.

Fotó: Nemes Róbert